

L'HOME DELS NASSOS

Un conte de Miquel Puig Il·lustrat per Patricia Bolinches

Museu Valencià d'Etnologia

COL·LECCIÓ «ESPANTA LA POR!», VOL. 3
L'HOME DELS NASSOS

© 2020. Edita: L'ETNO, Museu Valencià d'Etnologia. Diputació de València
Carrer Corona, 36. 46003 València.
letno@dival.es www.letno.es

© 2020. Text: Miquel Puig Cuadau

© 2020. Disseny i il·lustracions: Patricia Bolinches Vidal

Revisió de textos: Unitat de Normalització Lingüística
de la Diputació de València

Coordinació de l'edició: Departament de Didàctica de L'ETNO,
Museu Valencià d'Etnologia

Impressió: Impremta de la Diputació de València
Dipòsit Legal: V-2396-2020
Edició no venal

Reservats tots els drets. Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense
l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes,
diaris, llibres o mitjans audiovisuals si se n'esmenta la procedència.

A Carme Navarro i Teresa Gomis,
agraint la seua ajuda i col·laboració.

Dani mai no s'haguera imaginat que aquell hivern passaria una cosa tan excepcional. Des que havia sentit aquella història la Nit d'Ànimes no deixava de fixar-se en tots els nassos que veia. Nassos xatos com una tomaca, aguilencs com el del Gegant del Pi, esclafats com els pebrots, allargassats com un tobogan, de taló, com els de Marilyn, partits en dues meitats com uns gallons de taronja, amb berrugues de bruixa, amb pigues de pel-roig...

I no tan sols això, sinó que, a més, no podia deixar de fixar-se en com la gent movia el nas, com el mestre obria les aletes cada vegada que s'enfadava, com la iaia l'arrugava en pujar-se les ulleres, com l'oncle Carles movia la punteta a dreta i esquerra quan olorava el dinar.

Així va ser com es va adonar que el seu amic-enemic **Andreu Capdecreu** empinava la punteta del nas cada vegada que presumia, quan explicava els detalls de l'últim regal que li havia fet son pare. El nou patinet elèctric, els videojocs acabats d'estrenar o les tauletes i consoles acabades d'arribar al mercat. Andreu sempre estava, que si tinc açò, que si tinc allò..., i, a més, sempre volia tindre raó i, això, a Dani, li encenia la sang.

Per aquell motiu, quan Andreu va començar a portar-li la contrària amb el tema de l'Home dels nassos, Dani es va prometre que li demostraria l'existència d'aquell personatge estrany per deixar-lo en evidència.

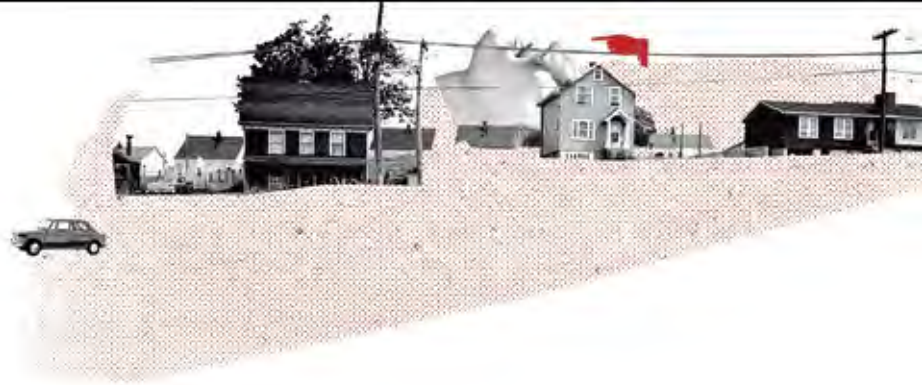
- Com vols que hi haja un home que tinga tants nassos com dies té l'any?
- Que no? Coses més estranyes s'han vist.
- No li cabran a la cara.
- Perquè en tindrà de diferents mides i els tindrà per tot el cos.
- Però què dius?
- Com? Que no creus en les criatures fantàstiques?
- A mi em diuen Andreu, aquell que es creu el que veu.
Ha!, ha!, ha!
- Ah, però que tu no saps que la màgia existeix?
Aquest home, segurament, haurà patit un encanteri.
- Històries de vells.

Dani no li va voler contestar, però es va dir que,
així com el sol ix cada dia, ell trobaria l'Home
dels nassos per més que li costara.

Va traçar un pla de recerca exhaustiu i així
va ser com va començar a fixar-se a tothora
en les cares de la gent i que cadascú tenia
un nas ben diferent.

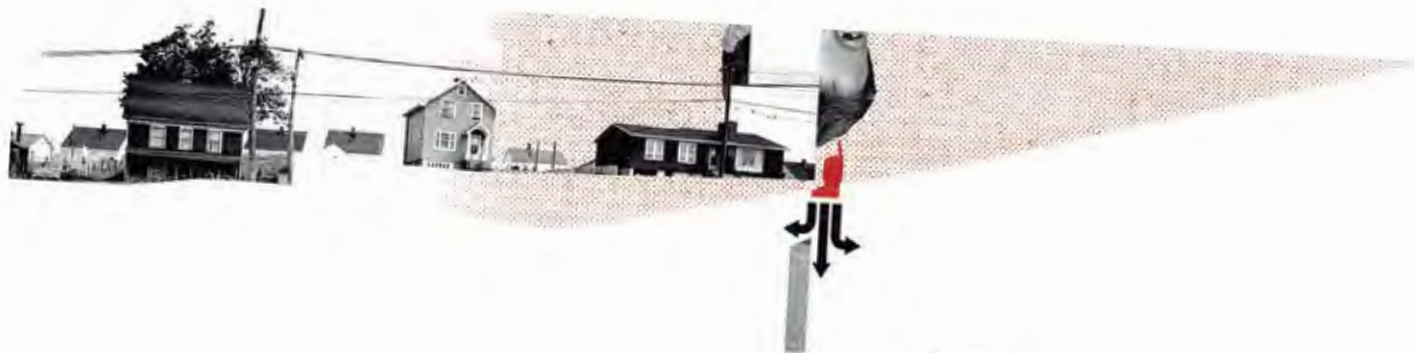
D'entrada, va pensar que un home amb tants nassos potser viuria per la perifèria o als afores, per a evitar ser vist per la gent, així que, durant un parell de setmanes, va recórrer totes les casetes de camp, els polígons industrials i els barris que hi havia al voltant de la ciutat.

Després va pensar que, potser, l'Home dels nassos s'amagava entre els captaires que rodaven pels carrers, i va decidir acostar-se per veure si el trobava entre els que dormien al ras i es paraven a demanar almoina davant la porta de les botigues.

També va pensar que un home amb tants nassos potser viuria en companyia dels actors de teatre per a poder dissimular el seu aspecte amb alguna disfressa, i va recórrer salons de bellesa i de maquillatge professional buscant algun detall que li donara una pista, però res de res.

Passaven les setmanes i la història que Dani havia sentit l'endemà de Tots Sants s'havia convertit en una preocupació constant. S'apropava Cap d'Any i ell sabia que cada vegada era més difícil trobar-lo.

—Què? Com va? —li va preguntar un dia Andreu—

—Continue avançant en la investigació.

—Ha!, ha!, ha! Investigació ha dit!

Andreu arrufava el nas mentre reia i això a Dani el va enfurismar de tal manera que se n'anà corrent sense contestar-li, però totalment decidit a trobar l'Home dels nassos. Allò ja era una qüestió d'orgull personal.

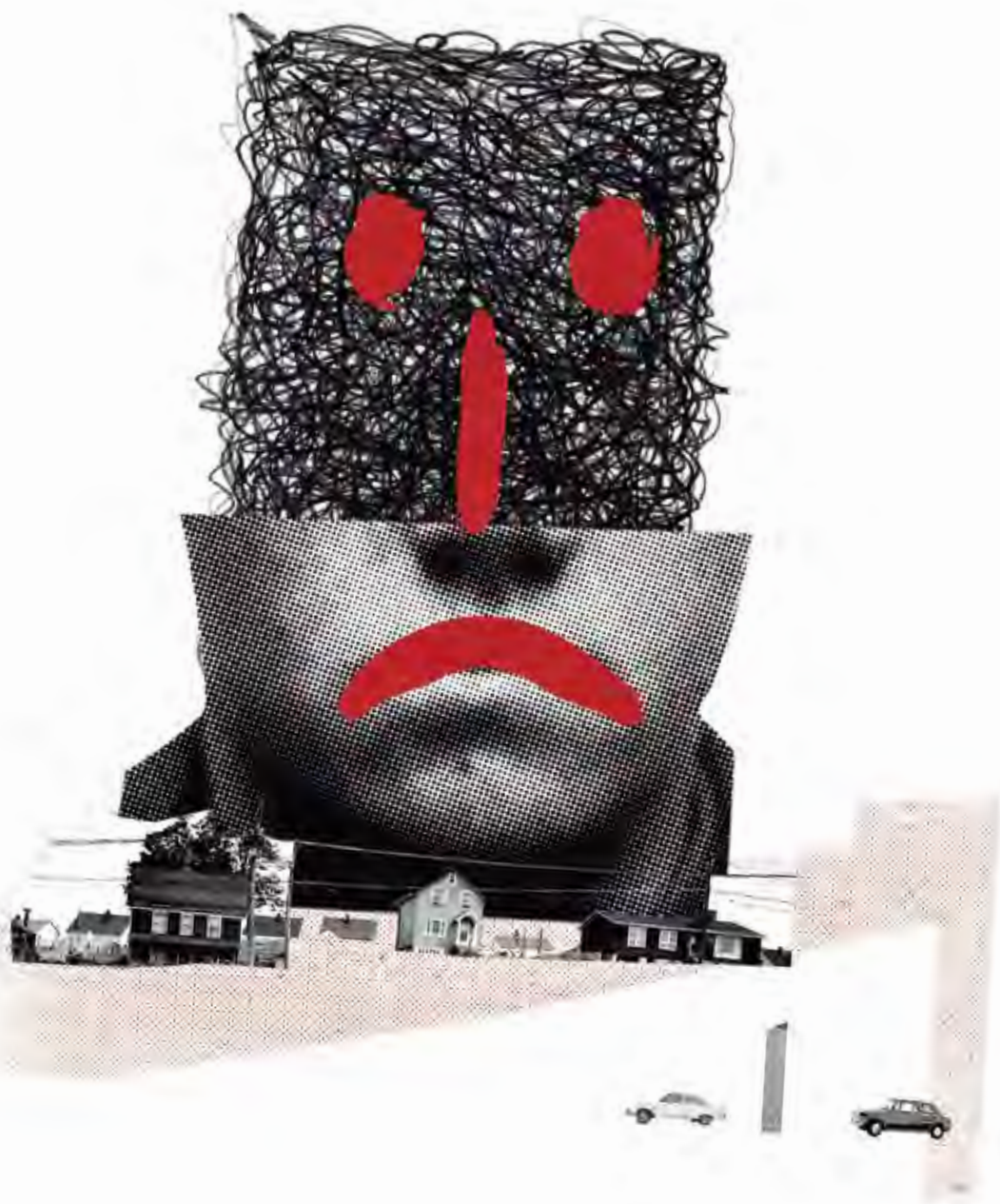

Aquella situació enrabiava tant Dani que no el deixava ni pensar. El seu amic-enemic tenia la gràcia de traure'l de mare i aquella actitud li feia mal al coret. Necessitava relaxar-se per a pensar amb claredat, així que res millor que posar-se a llegir per a deixar que la ment viatjara a uns altres llocs.

Ah!

Va ser pensar això i de seguida li va vindre una idea al cap.

—Viatjar, clar! Com no ho havia pensat abans?

Dani se'n va anar a buscar-lo a l'estació del tren,
a les parades d'autobusos i a la parada de taxis.
Mirava amb atenció tota la gent que passava, algú
entre la multitud devia dur una bufanda exagerada
que li cobrira part de la cara i li tapara els nassos.

Clar, com que era hivern i ja estàvem damunt dels
dies de Nadal, tota la gent vestia molt abrigada,
i fins i tot hi havia qui usava barret.
Després de tres dies de recerca, Dani estava
nerviós, contrariat i també una mica desesperat,
començava a creure que no el veuria mai.
Com que ja era hora de sopar va decidir abandonar
l'estació d'autobusos i anar-se'n cap casa.

Caminava capcot, decebut, quan, de sobte, va sentir una persona que esternudava d'una manera estranya.

Atxem! Atxim! Atxés! Atxam! Atxum!

Sa mare també esternudava unes quantes vegades seguides, de sis en sis, i Dani sabia que això li passava també a altra gent, com la seua iaia o a la seua amiga Neus, però en aquest cas els esternuts havien sonat ben diferents.

BUS

Dani va fer mitja volta i va veure un home estrany. Duia barret,abric llarg i un mocador amb el qual es cobria part de la cara. Caminava mirant la gent en senyal d'alerta, com si tinguera por de ser descobert i això, per a Dani, va ser el senyal definitiu.

El va seguir quan eixia de l'estació i tan sols a dues illes de cases va veure com entrava en un edifici de pisos. Una vegada dins del portal, es girà cap al carrer i es retirà el mocador de la cara sense saber que Dani el vigilava des de la distància.

—Oooohhh!Tres nassos a la cara! I no són gens menuts, no!
Ara ja sé on vius! —va dir satisfet.

L'endemà era l'últim dia de classe abans de Nadal i Dani li va dir a Andreu que ja sabia on vivia aquell ésser fantàstic i que podia mostrar-li on era.

—Ara bé, haurem d'anar de bon matí i passar allà tot el dia de vigilància.

—Per mi bé, demà és dissabte, però segur que l'has trobat?

—Mon pare ens podrà dur a primera hora.

El teu podrà vindre a recollir-nos a poqueta nit?

—Ah! No ho sé! Els dissabtes també treballa, li ho preguntaré.

Però segur que és ell?

L'endemà, abans que eixira el sol, el pare de Dani els va deixar prop de l'edifici on havia entrat l'Home dels nassos. Dani i Andreu van acampar al parc que hi havia enfront de la porta principal, des d'on vigilarien l'accés a la finca. Duien prismàtics, càmera de fotos, menjar i aigua per a passar tot el dia. Van estar allí tota la jornada, però no el van veure ni entrar a l'edifici ni eixir-ne.

—No sé per què hem vingut! Vaja, quin dia duem!
Ja sabia jo que no l'havies trobat!
Encara com aquest joc nou és la bomba!

Andreu, que s'havia passat el dia jugant amb la seua consola en lloc de mirar a la porta va anar desconfiant a mesura que passaven les hores i això va posar Dani més nerviós que un mestre sense paciència.
Quan es va fer l'hora d'anar-se'n, Dani havia acceptat resignat la seua derrota però estava disposat a persistir-hi.

- Haurem de tornar demà. Ton pare a quina hora ha de vindre?
- Mon pare... ara li telefone. Però... demà és vespra de Nadal.
- És veritat! Segur que no ens deixen vindre!

Andreu tragué el seu mòbil d'última generació, més modern que el del pare de Dani.

—Pare, vens per nosaltres?...

Ah!... Que encara no has acabat?... bé..., val..., d'acord.

—Tardarà molt a arribar?

—M'ha dit que no pot recollir-nos, que agafem un taxi.

Andreu es va mostrar una mica disgustat en acabar la conversa telefònica. Dani va notar com el seu amic-enemic estirava una mica el nas i per una vegada va sentir una consideració diferent per ell; la seua expressió no tenia res a veure amb l'Andreu que sempre es burlava o presumia.

Durant les vacances de Nadal, Dani estigué donant voltes al seu pla, estava decidit a entrar a l'edifici i a trucar porta per porta si era necessari. Tan cert com que ell tenia dues cames que l'havia de localitzar! Haurien de buscar, això sí, una bona excusa per a no cridar l'atenció del veïnat.

Van quedar per a continuar l'aventura el Dia dels Innocents. El pare d'Andreu els va dur a primera hora abans d'acudir al treball. Andreu i Dani començaren la vigilància, bé, millor dit, Dani començà la vigilància, ja que Andreu estava entretingut amb el seu rellotge digital nou que era capaç de fer tot un ventall de funcions, que no parava d'explicar-li a Dani, i li feia el cap com un bombo. Fins a tal punt la cantarella era tan, tan repetitiva, que Dani sospirava i pensava:

—Uf! Quin plom! A quina mala hora li vaig dir que vinguera!

Quan es posava així era insuportable. Entre això i que l'Home dels nassos no feia acte de presència, que ja passava de mig matí i que Dani no deixava de pensar que sols faltaven quatre dies per a Cap d'Any, es va decidir a aplicar el seu pla.

—Au! Vinga! Agafa la motxilla i anem-hi!

—Anem-hi?

—Sí, trucarem porta per porta fins que el trobem.

Entraren a l'edifici i en la primera porta els va obrir una senyora gran.

—Què voleu bonics?

—Estem fent un treball per a l'escola.

Vosté creu en els extraterrestres?

—Com dieu, preciosos? —Semblava que la dona estava més sorda que una campana—

—Que si vosté creu que hi ha vida fora del planeta Terra?

—Ai xiquets! Si ja és prou difícil la vida a la Terra!

—Moltes gràcies i disculpe però açò era una broma per a alegrar-la, que avui és el Dia dels Innocents.

Li donaren una targeta que Dani havia fet amb la data i un rètol on es llegia:

La vida és alegria, recuperem la festa que ens porta un somriure. Dia dels Innocents.

Així van anar picant els timbres i obtenint diferents respostes del veïnat. Alguns els tancaven la porta en la cara enfadats, uns altres esclafien en una rialla i els agraïen la iniciativa, altres, enfeinats, els deien que ells no estaven per a bromes absurdes. Quan arribaren a l'últim pis i acabaren amb totes les portes sense cap èxit, Dani es va enfonsar.

Es van quedar asseguts a l'escala i Andreu no callava:

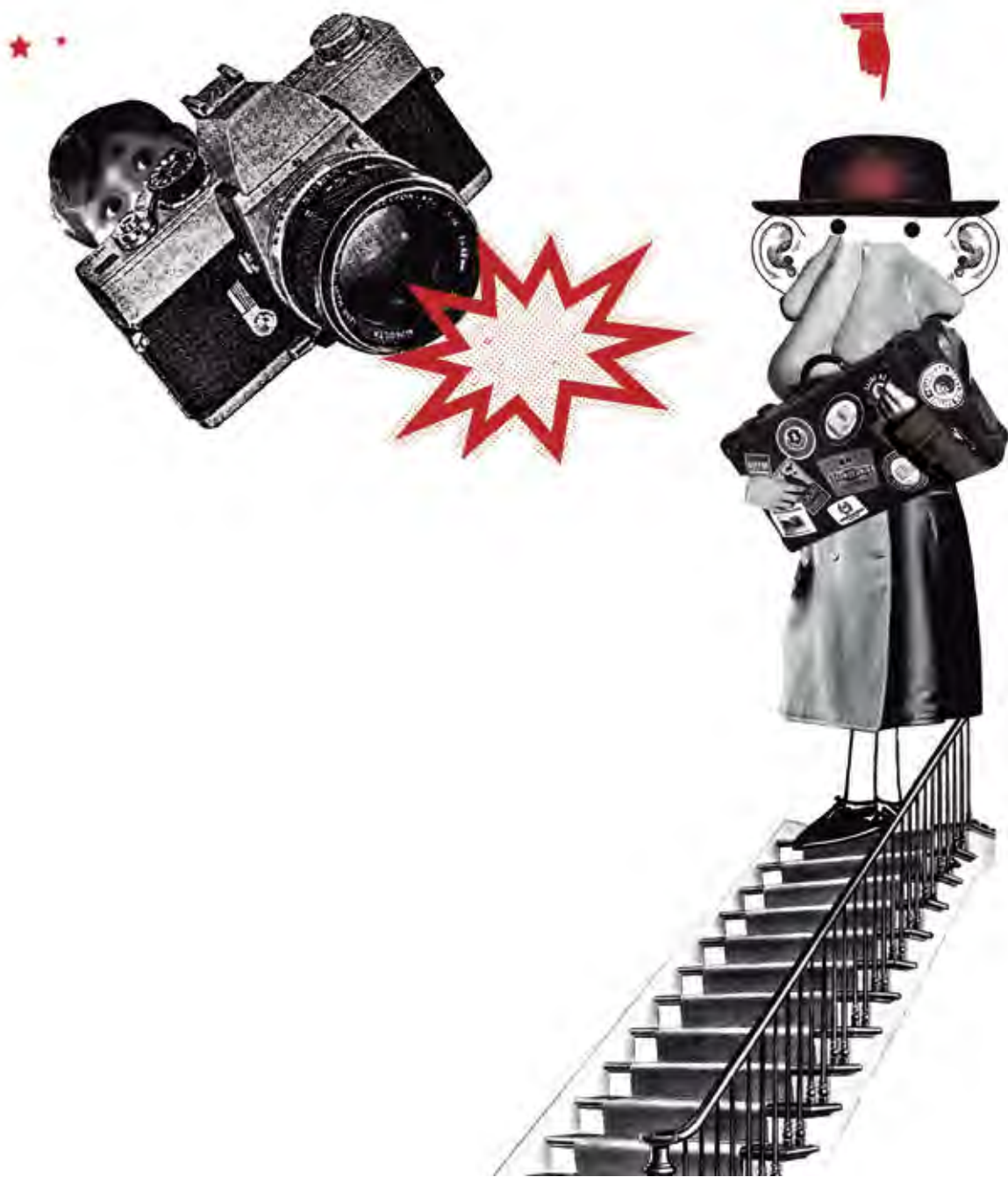
—No t'ho deia jo que no podia ser? Si és que no pots creure't tot el que contenen els vells! Jo ja he après a no creure'm gairebé res del que diuen els meus pares.

I en aquelles estaven quan van sentir una porta que es tancava escales amunt —no havien pensat que l'edifici podria tindre un àtic—; al moment, van percebre les pesades petjades d'unes botes. Dani es va girar i en veure que aquell home amb tres nassos a la cara baixava per l'escala va traure ràpidament la seua càmera fotogràfica.

Andreu es quedà palplantat davant la imponent presència d'aquell home que havien esperat amb tant d'anhel.

L'Home dels nassos baixava a cara descoberta, ja que no esperava trobar ningú allí mateix. En veure com Dani feia el gest de fotografiar-lo, va intentar cobrir-se la cara amb la maleta que portava, però la càmera ja havia captat la seua imatge.

—Eh! Vosaltres! Què feu per ací?

La seua veu greu i profunda com una caverna ressonà en l'escala i els dos amics es quedaren paralitzats. En arribar fins on estaven va llençar la vella maleta, que rebotà estrepitosament, i els agafà pel coll de la camisa.

—Què vos heu pensat!

—No hem fet res, és una innocentada, avui és el Dia dels Innocents.

—Dels innocents? Dona'm la càmera!

Dani no va poder evitar que li agafara la càmera i quan li va soltar la camisa, ell aprofità per arrencar a córrer escales avall.

Mentrestant, Andreu estava paralitzat, s'havia quedat mut, notava la pressió de la mà d'aquell home sobre el coll i l'esglai el mantenia alerta. Intentava prémer d'amagat la tecla de trucada del mòbil que sostenia a la mà que quedava fora de la vista de l'Home dels nassos.

S'adonà que ho havia aconseguit i pensava que son pare estaria atent al mòbil, sabia que passava alguna cosa estranya i vindria per ell. Però en aquell punt de l'edifici el mòbil no tenia cobertura i la seua trucada no es va produir, de res no li servia un telèfon d'última generació en aquell instant.

—Què faré amb tu?

Ja té la cosa botons, tres dies que falten per a Cap d'Any!

Andreu se'l mirà amb cara d'angoixa i va dir:

—No en diré res... deixe que me'n vaja... no en diré res.

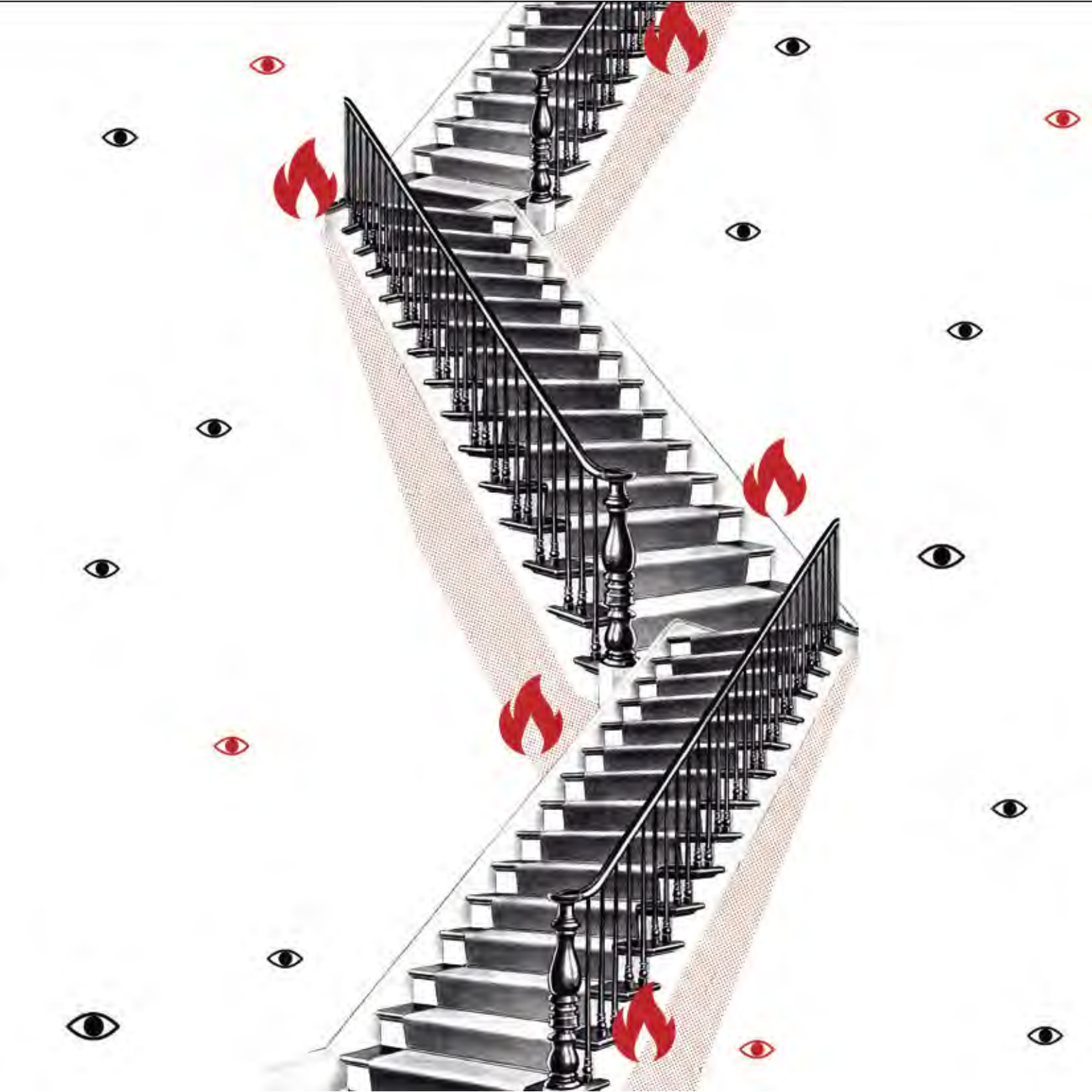
—Tu no en diràs res, però el teu amic ha fugit corrent, i ell sí que ho dirà. Eh, tu! Pujà o no sé què faré amb el teu amic!

El crit paorós i esgarriador va ressonar per tota l'escala i Dani es va quedar parat. No se li ocorria què podia fer; si fugia, què passaria amb Andreu? Havia de demanar ajuda, però no tenia cap telèfon; què podia fer davant d'aquella emergència? Va ser pensar en la paraula emergència i de sobte li vingué una idea al cap.

—Foc! Foc! Foc!

Començà a fer sonar tots els timbres de les vivendes.

—Avisen la policia! Avisen els bombers! Foc! Foc!

Tots els veïns sortiren dels pisos, alguns cridaven espantats, altres, els més sensats, deien:

—Si no fa olor de fum!

En un tres i no res s'armà un canyaret a l'escala que allò pareixia un dia de mercat. Al minut se sentiren les sirenes dels bombers i de la policia que hi arribaven. Els agents pujaven corrent escales amunt i preguntaven on estava el foc i demanaven a tot el món que evacuara l'edifici.

—Hem de revisar totes les vivendes! Evacuen! Evacuen!

—Però si no hi ha foc!

—Vinga! Abandonen l'escala! Baixen! Baixen!

—Però si estava mirant la telenovel·la!

—Què que és més important la televisió o un incendi!?

Baixe i prou!

—Però si tinc el dinar al foc!

—Senyora! És el protocol! Evacuen!

L'Home dels nassos va veure que aquell desficaci podia ser l'oportunitat per a fugir d'amagat i que retindre Andreu sols li duria més complicacions, així que el deixà anar-se'n. Va obrir la maleta i es va col·locar una bufanda que li cobria la cara.

Quan Andreu arrancà a córrer escales avall i es va trobar amb tota la gent i el Dani enmig d'aquell embolic, el va abraçar amb un somriure d'orella a orella.

Tots dos baixaren cap al carrer contents perquè havien vist l'Home dels nassos i havien aconseguit escapar-se'n.

Una veïna, en eixir al carrer, s'adreçà als bombers i els va dir:

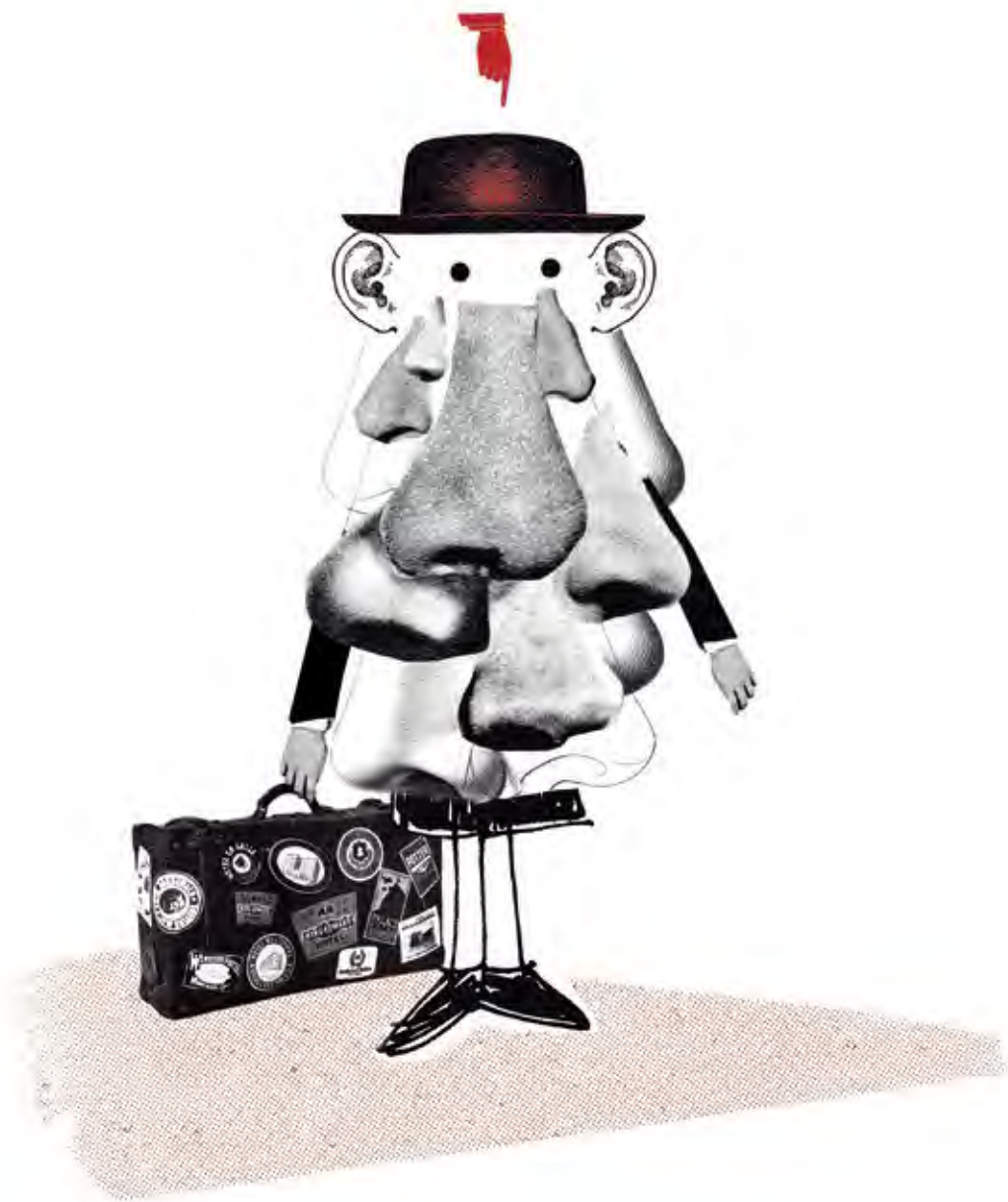
—Segur que açò és una innocentada, no veuen
que no hi ha senyals de fum ni de res?

—Doncs, quina poca gràcia!
Amb aquestes coses no es juga.

L'Home dels nassos va aprofitar el descontrol per a eixir de l'edifici dissimuladament, i en girar-se va veure que dos jovenets se'l miraven des de l'altra banda del carrer. Es va adonar que feien un senyal d'assentiment alhora que el saludaven amb la mà com en una reverència, i d'alguna manera, amb aquell gest va entendre que hi podia confiar.

Dani mai no s'hauria imaginat que aquell hivern li passaria una cosa tan excepcional. Amb aquella història de la Nit d'Ànimes va descobrir tot un món de màgia i fantasia i va fer un gran amic.

Epilog

I tu, t'ho cremat? I xical·la que creu en la màgia, com Dani i Andreu. tres-cents seixanta quatre dies per a no ser descobert per la l'any. L'endemà tot comença de nou i ha de dissimular durant peregrinacions d'antany, ja que ell té tanta pressa com dies té sense tapar-se la cara, perquè es compleix l'encís que el transmuta l'últim dia de l'any, quan passa desapercebut, ja que és un viatge incalculable que sols ix dels carrers amb Pocs són els que poden dir que han vist l'Home dels Nassos,

[illegible]

[illegible]

